

Table of contents

Contents

TRANSLATOR'S BRIEF2

RESOURCES.....3

SOURCE TEXT.....4

TRANSLATOR'S BRIEF

You are being provided with a source text of approximately one and a half pages. Please produce a final self-revised translation in the target language of this test.

Your translation must be fully usable as it stands. The task must be completed without the use of tracked changes or annotations, and comments must not be inserted in the body of the text. Any such comments will not be taken into account in the evaluation of the test.

RESOURCES

Please consult IATE, EurLex and the Style Guide as appropriate, using the links provided below:

[IATE](#)

[EurLex](#)

[DGT English Style Guide](#)

SOURCE TEXT

За да разберем специалната роля на британците, трябва първо да разгледаме най-новата им история. Всички знаем за европейската реч на Чърчил. През 1946 г. в Цюрих той говори за своего рода Съединени европейски щати. Няма спор, че Чърчил зове към европейска интеграция — но без собствената си държава.

По това време за мнозина Европа означава само континентът Европа, а Великобритания се възприема като част от глобалната англоезична Британска общност. Причините, поради които британците се присъединяват към ЕС повече от четвърт век по-късно, също са различни.

Обединеното кралство е прието в тогавашната ЕИО на 1 януари 1973 г. заедно с Ирландия и Дания. Само две години по-късно страната провежда първия си референдум за ЕИО. Резултатите — 67,2 % „за“ и 2,8 % „против“, са категорично в подкрепа на оставането в ЕИО.

През изминалите оттогава 40 години обаче се случиха много неща. С Маастрихтския договор през 1992 г. се създаде Европейският съюз. Едно от основните му постижения е единният пазар, който винаги е бил особено важен за Обединеното кралство.

Начинът на работа на европейските институции след това беше подобрен с договорите от Амстердам (1997 г.) и Ница (2001 г.). И накрая, през 2007 г., с Лисабонския договор Европейският съюз получи своята правосубектност. Оттогава ЕС може да действа като независима институция, като към момента Обединеното кралство се ползва с някои специални права — например оставането му извън Шенген, отстъпката, чрез която страната си връща 66 % от нетната си вноска в ЕС, и възможността за неучастие в сферата на правосъдието и вътрешните работи след Лисабонския договор.

Последното даде възможност на британското правителство да „излезе“ от 130 закона, приети преди Лисабон. През декември 2014 г. обаче Лондон реши да се „върне“ в близо 30 закона, включително в този за европейската заповед за арест.

Британците не са единствените. През 1992 г. датчаните отхвърлиха Маастрихтския договор с референдум. След това беше договорено Единбургското споразумение, чрез което Дания получи значителни отстъпки, което пък накара датчаните да приемат през 1993 г. Маастрихтския договор с втори референдум.

Ирландците гласуваха срещу Лисабонския договор на референдум през юли 2008 г. По-късно, през октомври 2009 г., го приеха с убедително мнозинство, след като беше постигнато съгласие по няколко от исканията на Дъблин и ирландците получиха правно обвързваща гаранция, че договърът няма да ограничи суверенитета на страната по три въпроса, важни за правителството: семейна политика, данъчно облагане и външна политика и политика на сигурност.

Тези примери показват, че винаги е било добра практика да се реагира на опасенията и исканията на отделните държави членки. Този подход трябва да се запази и по отношение на Обединеното кралство.